

nemførligt, og at netop det, at man spørder Fordringerne saa høit, gjør, at der i Virkeligheden ikke vil ydes den Opmærksomhed for Sagen af alle Bedkommende, som der burde ydes, og derhos er det min Overbeviisning, at det ikke er grundlovsstridigt at tage en saadan Bestemmelse. Da her nu er forelagt et Lovudkast deels fra Regjeringens Side, deels fra Folkethingets Side, saa har jeg ogsaa troet, at jeg, skøndt jeg i mange andre Henseende skal erklære mig imod det, dog ikke bør erklære mig imod det i et Punkt, hvor det forekommer mig at have tilstrækkelige Grunde for sig.

Jeg skal blot, forinden jeg sætter mig, endnu omtale en enkelt Paragraph, som hører til den omhandlede Deel af Loven, men som ikke hidtil er bleven Gjenstand for nogen særegen Forhandling. Det er § 15, hvor det hedder, at, hvad der foregaaer i hvert Retsmøde, indføres i en Thingsbog, at Indførelsen underskrives osv. Jeg veed ikke ret, hvorledes det er at forstaae, at, hvad der foregaaer, skal indskrives i en Thingsbog; thi det kan jo aldeles ikke forstaaes om de Forhører, som afholdes, deels over Vidner deels over Tilstætte, hvilket udgjør den vigtigste Deel af, hvad der foregaaer. Det er deels ikke muligt, og deels stridende imod Naturen af den Rettergangsmaade, som skal finde Sted ved Rigsretten, at de Udfigender skulle føres til Protokol, der skulle lægges til Grund ved Sagens endelige Paakjendelse, ligesom ogsaa en anden Paragraph, nemlig § 79 viser, at der blot er et Slags Memorialbog, der indeholder Optegnelser over saadanne Dele af Forhandlingerne, men ingen autentisk Protokol derover. Det har altsaa vistnok ikke været meent, i § 15, at Thingsbogen skulde indeholde de Tilstættets og Vidnernes Forklaringer, men det var ønskeligt, at denne Paragraph bliver saaledes redigeret, at man ikke skulde fristes til at antage, at det var Meningen.

Stensborg: Efter det udførlige Foredrag, den ærede Ordfører har holdt, turde der for mig ikke staae Synderligt tilbage at tilføie. Jeg har nærmest reist mig for at tillade mig at udhæve et af de Argumenter, der fra Ordførers Side ere fremhævede, og, med Hensyn

til hvilket jeg i min Stilling har havt særlig Leilighed til at erfare det særdeles Grundede og den særdeles Styrke, der laae i dette Argument. Den ærede Ordfører yttrede, at alle de, der havde havt Leilighed til at færdes ved Domstole, bestaaende af flere Medlemmer, vilde have havt sig Leilighed til at erfare, hvorledes Boteringen kan forgrene sig saaledes, at en eneste Stemme, en eneste vægtig Personlighed kan gjøre Udslaget i en Sag. Jeg maa nu aldeles tiltræde denne Uttring, der for mig har havt noget særdeles Slaagende, thi jeg er mange Gange selv i Gjerningen blevet overtydet om dens fuldkomne Rigtighed. Boteringen kan forgrene sig saaledes, at selv i en Domstol, der bestaaer af et ikke ringe Antal Medlemmer, kan en Eneste komme til at gjøre Udslaget; det vil sige, der er 3, der kunne være samstemmende om een Mening, men blandt disse 3 kan der igjen være Uenighed om et enkelt Punkt, saa at de 2 kunne komme til at begrunde Dommen, selv i den Domstol, der bestaaer af et langt større Antal Medlemmer. En eneste vægtig Personlighed kan faae en betydelig Indflydelse, kan komme til at afgjøre Sagens Udfald. Men nu maa jeg dog spørge, om man ikke, ved at slaae 4 af i det Antal, som Grundloven bestemmer, at Rigsretten skal bestaae af, vil svække Garantien for flere vægtige Personers Indtrædelse. Jo større Antal Medlemmer, Domstolen kommer til at bestaae af, desto mere Garantie er der for, at flere vægtige Personligheder ville kunne komme til at indtræde; jo færre Antal Medlemmer, den kommer til at bestaae af, jo mindre Sandsynlighed er der for, at flere vægtige Personligheder ville komme til at udgjøre Dele af Medlemmernes Antal. Jeg troer, at man bør gjøre Alt for at tilveiebringe en Modvægt imod vægtige Personligheder, det vil sige, gjøre Alt for at virke derhen, at een vægtig Personlighed kan komme til at modveie en anden vægtig Personlighed; men det gjør man unegtelig bedst ved at holde sig til det Antal, som Grundloven har foreskrevet. Man er dog enig i at indrømme, at det er tvivlsomt, hvad der er Grundlovens Mening; men under denne Tvivlsomhed foreskommer det mig, at det er det Siffreste at holde sig til Lovens Ord, saaledes som de fores